

Arrest

nr. 104 319 van 3 juni 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 1 juni 2013 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 31 mei 2013, houdende de terugdrijving aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juni 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. HAYFRON, loco advocaat J. NGUADI-POMBO, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam toe op de luchthaven van Zaventem op 31 mei 2013 en was in het bezit van een geldig nationaal paspoort, voorzien van een visum type C, uitgereikt door de Italiaanse autoriteiten te Kinshasa. Het visum was geldig van 25 mei 2013 tot 18 juni 2013 voor een duur van tien dagen.

1.2. Op 31 mei 2013 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot teruggedrijving. Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

*« Op 31 mei 2013 om 11.50 uur, aan de grensdoorlaatpost Burssel nationaal werd door ondergetekende, (...) de heer / mevrouw:
naam Mbikay Monamundi voornaam Angel
geboren op 25.03.1987 te KINSHASA geslacht (m/v) Vrouwelijk
die de volgende nationaliteit heeft Congo (Dem. Rep.) wonende te [...] houder van het document nationaal paspoort nummer (...) afgegeven door MINAFET op 03.04.2013
houder van het visum nr. (...) van het type C afgegeven door (...) geldig van 25.05.2013 tot 18.06.2013
voor een duur van 10 dagen, met het oog op : toerisme afkomstig uit Kinshasa met SN 359*

op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid of artikel 6 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende redenen :

(...)

X (E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Het volgende document/de volgende documenten kon(den) niet worden overgelegd : Betrokkene verklaart als toeriste naar Italië te reizen. Ter staving hiervan legt zij een reisprogramma en een vliegticket voor. Uit de ondervraging blijkt echter dat zij niet op de hoogte is van wat er in dat programma staat en zij geen details kan geven over haar geplande reis. Tijdens het verhoor wordt betrokkene opgebeld door iemand die haar staat op te wachten in de luchthaven van Zaventem. Dit zou haar niet zijn en zij zou betrokkene op de trein naar Parijs moeten zetten. Dit terwijl betrokkene eerder verklaarde dat zij geen familie binnen het Schengengebied zou hebben en zij normaal gezien deze namiddag naar Rome had moeten doorvliegen. Betrokkene kan geen verklaring geven voor de bovenvermelde tegenstrijdigheden.”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en het voorwerp ervan

2.1. Onderhavige vordering heeft van rechtswege schorsende werking, gelet op de samenlezing van het gestelde in de artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

- Artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, slechts tot een gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na kennisgeving van de maatregel.”

- Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen de vijf dagen, zonder dat dit meer dan drie werkdagen mag bedragen, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de

vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”;

2.2. Artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisneming van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van vijf dagen zonder dat die minder dan drie werkdagen mag bedragen. Deze houdt in dat de verzoekende partij, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging.

2.3. Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, wat in casu het geval is, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de Vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de Vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

2.4. Ook al werd bij het verzoekschrift tevens de beslissing tot annulering van het visum gevoegd, blijkt uit het geheel van het verzoekschrift en in het bijzonder in fine ervan, waar namelijk gevraagd wordt *“D’ordonner la suspension par la procédure d’extrême urgence, de la décision de refoulement (...)”* dat het enkel gericht is tegen de beslissing tot terughouding.

3. Over de voorwaarden van de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

In casu is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar terughouding. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn. De ingestelde vordering vertoont dus een uiterst dringend karakter. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve de nietigverklaring van de bestreden beslissing laat voorvoelen.

3.3.2. Over de beoordeling van deze voorwaarde

3.3.2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift een enig middel aan waarin ze de schending opwerpt van de zorgvuldigheidsplicht, van artikel 3 EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Tevens werpt verzoekster op dat de bestreden beslissing blijkt geeft van een manifeste appreciatiefout.

Verzoekster betoogt als volgt

« (...) En ce que ;

La partie requérante est détentrice d'un passeport national revêtu d'un visa Schengen valable ;

Qu'elle est porteuse des justificatifs nécessaires et indispensables pour son voyage d'affaires et ses contacts en Italie sont identifiés ;

Que force est de constater que tous les documents qui en attestent ont été communiqués aux autorités Italiennes et en conséquence, un visa lui a été délivré ;

Que la légalité d'un acte administratif s'apprécie au jour où la décision a été prise.

Que le délégué de la Secrétaire d'Etat dispose de toute manière, de tous les éléments lui permettant d'apprécier différemment la situation de la requérante ;

Que sa décision querellée est illégale et irrégulière ;

Première Branche

Considérant que les principes de bonne administration, s'imposent en matière administrative ;

Que la Secrétaire d'Etat à l'Asile et à la Migration est tenue de respecter et d'appliquer ces principes, qui bien que non écrits, sont des vraies règles juridiques ;

Dès lors, il est évident que la partie adverse a violé le principe de bonne administration et de prudence en notifiant à la requérante, une décision de refoulement avec décision de remise à la frontière que celles citées dans sa décision, alors que tous ses documents sont en règle et qu'ils ont été scrupuleusement examinés par les autorités ;

Que le passeport de la requérante est revêtu d'un visa Schengen, valablement délivré par les autorités Italiennes ;

Qu'elle a par conséquent, satisfait à toutes les conditions requises pour se voir délivrer ledit visa et nonobstant cette connaissance, la partie adverse maintient sa décision qui est illégale et contraire à la loi;

Que cette situation constitue non seulement un traitement inhumain et dégradant mais également, une atteinte à la vie privée de la requérante ;

Attendu que le Conseil a déjà jugé que : « Les pouvoirs de police conférés par l'article 7 de la loi, ne peuvent avoir pour effet de dispenser l'autorité administrative du respect des obligations internationales auxquelles l'Etat belge a souscrit. Au titre de tels engagements, figure notamment la protection des droits garantis par les articles 3 et 8 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales, lesquels sont d'effet direct et ont par conséquent aptitude à conférer par eux-mêmes des droits aux particuliers dont ces derniers peuvent se prévaloir devant les autorités administratives ou juridictionnelles sans qu'aucune mesure interne complémentaire ne soit nécessaire à cette fin.

Les autorités précitées sont dès lors tenues, le cas échéant, d'écarter la disposition légale ou réglementaire qui y contreviendrait (CE., arrêt n° 168.712 du 9 mars 2007). Il s'en déduit que l'autorité administrative ne peut faire application automatique dudit article 7 de la loi lorsque l'intéressé a préalablement fait état, dans une demande d'autorisation de séjour sur base de l'article 9bis de la même loi, d'indications sérieuses et avérées d'une possible violation d'un droit fondamental reconnu et d'effet direct en Belgique.

Dans un tel cas de figure, le Conseil est dès lors habilité, lorsque la partie requérante l'invoque en termes précis et circonstanciés dans sa requête, à écarter l'application dudit article 7 ».

Que la Belgique n'a pas à juger sous le couvert du contrôle aux frontières, le travail accompli par les autorités Italiennes, qui, ont scrupuleusement étudié le dossier de la requérante, avant de lui délivrer un visa ;

Qu'en tout état de cause, cette décision est inadéquate et illégale, car elle résulte d'une erreur manifeste d'appréciation ;

Que le moyen unique est fondé ;

Deuxième branche

*Considérant que la Secrétaire d'Etat doit, quant à elle prendre une décision, faite à balance des intérêts en présence et qu'il doit tenir compte de tous les paramètres de la situation qui lui est soumise ;
 En ce qu'elle n'a pas réellement pris en considération les intérêts de la requérante ;
 Alors qu'elle dispose des documents valables pour poursuivre sa mission ;
 Qu'elle dispose également des attaches suffisantes dans son pays d'origine et où, le visa lui a été délivré ;
 Qu'elle est munie de son passeport national en cours de validité ;
 Bref, que la requérante satisfait à toutes les conditions pour poursuivre son voyage en Italie et y séjourner sans entraves ni obstacles particuliers, dans les limites de la validité de son visa;
 Que le fait de ne pas disposer des folders touristiques ne fait pas échec au but du voyage de la requérante et cette situation a été examinée par les autorités Italiennes, avant de délivrer le visa.
 Qu'elles ont également vérifié la réservation d'hôtel faite par la requérante, qui dispose par ailleurs de moyens de subsistance suffisants pour s'y rendre ;
 Attendu que la décision critiquée est entachée d'illégalité tenant à l'absence, inadéquation et insuffisance de la motivation constituant une violation des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs et de l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, rétablissement et l'éloignement des étrangers ;*

En ce que,

*L'acte attaqué contient une motivation incorrecte et insuffisante, dans la mesure où elle ne tient nullement compte de la situation globale de la requérante, qui a notamment justifié du motif de son voyage et des documents valables ;
 Alors que la partie adverse en a pleine connaissance, parce que régulièrement saisie par les explications fournies par la requérante ;
 Que cette disposition est reprise de façon formelle par l'article 2 de la loi du 29 juillet 1991, relative à la motivation formelle des actes administratifs aux termes duquel: «Les actes des autorités administratives visées à l'article 1er doivent faire l'objet d'une motivation formelle » ;
 Que cette motivation doit être faite dans les formes prescrites par l'article 3 de la loi du 29 juillet 1991 susvisée qui dispose que «la motivation exigée consiste en l'indication de l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision ». Elle doit être adéquate ;
 Qu'il résulte de ce texte que c'est dans l'acte lui-même et nulle part ailleurs, que les considérations ci-dessus exigées doivent figurer
 Que la requérante a présenté un dossier complet pour se voir délivrer un visa n° (...) type C par les autorités diplomatiques Italiennes en R.D. Congo ;
 Qu'elle dispose des moyens de subsistance suffisants et une réservation d'hôtel en bonne et due forme;
 Qu'elle dispose également des moyens de subsistance suffisants pour son séjour et pour notamment se rendre jusqu'à son hôtel depuis l'aéroport ;
 Que les autorités Italiennes ont examiné tous ces éléments avant de lui délivrer un visa et les autorités belges n'ont pas à juger du travail des autorités Italiennes compétentes, ayant délivré ledit visa.
 Qu'en l'espèce, en prétextant du contraire, la motivation de l'acte attaqué par le délégué de la Secrétaire d'Etat est inadéquate ;
 Que le moyen est sérieux ;
 Qu'il est manifeste qu'une motivation absente, insuffisante, inadéquate et stéréotypée ne répond pas aux exigences légales »*

3.3.2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Dit is te dezen prima facie het geval, aangezien de bestreden beslissing niet alleen verwijst naar juridische overwegingen maar ook feitelijke overwegingen bevat die verwijzen naar elementen die de situatie van verzoekster kenmerken. De Raad stelt bovendien vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, waarin opgeworpen wordt dat de motivering van de bestreden beslissing "incorrecte et insuffisante" is en blijk geeft van een manifeste appreciatiefout, zodat prima facie voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.3.2.3. Kernbetoog van verzoekster is dat de Italiaanse autoriteiten haar een visum hebben uitgereikt, dat zij de binnenkomstvoorwaarden voor het Schengengrondgebied reeds hebben gecheckt, dat ze beschikt over een geldig nationaal paspoort en voldoende middelen van bestaan, dat ze beschikt over voldoende bindingen met haar land van oorsprong en dat de Belgische autoriteiten haar derhalve niet de toegang tot het Schengengrondgebied mochten ontzeggen.

3.3.2.4. Uit artikel 7.3 van de Schengengrenscore blijkt dat de Belgische met grenscontrole belaste autoriteiten bij een eerste binnenkomst van een vreemdeling op het Schengengrondgebied kunnen nagaan of de vreemdeling wel voldoet aan de voorwaarden voor betreding van het Schengengrondgebied en inzonderheid het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staft, ook al is het de intentie van de vreemdeling om naar een andere Schengenlidstaat te reizen. Dit kan ook gelezen worden in artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet waarnaar de bestreden beslissing verwijst. Een vreemdeling kan derhalve uit het bezit van een rechtsgeldig verstrekt visum dat op basis van ondersteunende stukken werd uitgereikt, niet de verwachting ontlenen dat de binnenkomstvoorwaarden voor het betreden van het Schengengrondgebied überhaupt vervuld zijn of niet meer gecontroleerd mogen worden.

3.3.2.5. Verzoeksters brengt niets in concreto in tegen de kernvaststellingen in de bestreden beslissing dat zij niet op de hoogte blijkt te zijn van haar reisprogramma, dat ze geen details kan geven over haar geplande reis en dat naar aanleiding van een door verzoekster tijdens haar gehoor ontvangen telefoontje van haar nicht blijkt dat ze andere plannen heeft dan een doorreis naar Rome. Dit alles vindt steun in het administratief dossier waarin zich het verslag van de grenscontrole bevindt van 31 mei 2013. Met haar overtuiging dat de stukken die ze in het bezit heeft volstaan, toont verzoekster prima facie niet aan dat de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze is genomen. De Raad stelt ten andere nog vast dat verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegt. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster verklaard heeft als toeriste naar Italië te reizen. Dit vindt steun in het administratief dossier en blijkt ook uit het visum dat verstrekt werd aan verzoekster. In haar verzoekschrift verklaart verzoekster echter, *“Qu'elle est porteuse des justificatifs nécessaires et indispensables pour son voyage d'affaires (zakenreis)”*. Ter terechtzitting poogt verzoekende partij de gang van zaken nog te minimaliseren. Ze wijst erop dat verzoekster Franstalig is en dat de bestreden beslissing getroffen werd *“omwille van misschien een klein misverstand”* maar daargelaten de vaststelling dat dit een nieuw argument is dat niet ontwikkeld werd in het verzoekschrift en ter terechtzitting niet aangetoond wordt waarom het niet eerder kon ontwikkeld worden, dient de Raad vast te stellen dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster zich bij haar gehoor door de grenscontrole heeft mogen uitdrukken in de Franse taal en dat tevens de motivering en draagwijdte van de bestreden beslissing aan betrokkene werd uitgelegd in het Frans. Uit niets blijkt dat een taalprobleem aan de oorsprong van de bestreden beslissing zou liggen.

3.3.2.6. Verzoekster is van oordeel dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM maar laat volledig na dit in concreto uit te werken. De bestreden beslissing kan geen schending uitmaken van artikel 3 EVRM louter omwille van het feit dat ze getroffen werd en in het algemeen verzoeksters plannen dwarsboomt.

Er werd geen ernstig middel ontwikkeld. Deze vaststelling volstaat om onderhavige vordering af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juni tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. E. VANDERSCHOMMEN,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. VANDERSCHOMMEN

M. EKKA